

A hollandok lakta magyar falu, ahol öröm élni – Riport Legéndről

Jó annak, aki elmondhatja: „Nem tudhatom, hogy másnak e tájék mit jelent...” Jó annak, aki ha föntről néz egy vidéket, nem térképet lát. De a legjobb talán annak, aki bár tudja, nem belőle nőtt ki, mégis otthonának érzi a települést, ahol a mindennapjait éli. Ezek jutottak eszembe Legénden, ahol három kolónia alkotja a falu négyszáznyolcvan lelkét. Árvai Magdolna riportja.

hirdetés

Szerencsés vagyok, mert a szegénynek mondott, de hazánk legerdősebb megyéjét, Nógrádot évekkkel ezelőtt módomban volt föntről, egy kisrepülőről szemlélni. Májig emlékszem a látványra, a völgyek mentén egymásba kapaszkodó dombokra, a zöld minden árnyalatában játszó, hatalmas erdőségekre, az aranysárga mezőkre, a domboldalakon föltűnő, parányi falvak piros tetős házaira, a kimagasló templomtornyokra. A pilótának meg is jegyeztem: a nógrádi falvak úgy sorakoznak egymás után, mint míves nyakéken a gyöngyszemek. A lenti valóság persze egészen más.

Például Legénd előtt néhány kilométerrel az autós azt érzi, elfogyott alóla az út. A zsákfaluba be- és onnan kivezető, keskeny aszfaltos valami, kátyús, repedezett, belegondolni is rossz, miként száguld itt a beteggel a mentő. Aztán négy-öt kilométer araszolás után előbukkan a település kastélyával, kúriáival, templomaival, haranglábával és szilvát szedő, szőlőt csipegető vagy éppen beszélgető öregeivel. A sétáló emberek mellett lovagló turisták

csoportja üget el, a kastély falu fölé meredő dombjáról gyerekzsivaj töri meg az egyébként tapintható csendet.

A FALU PROFESSZORA

Odébb, a patakon túl, egy rendezett kert szélén pihenő, takaros házból különös zene hangjai szűrődnek ki. Nem kell sok idő, hogy megtudjam, itt él Legénd professzora, Saskia Kersenboom, aki valójában az amszterdami egyetem doktora. Saskia nyelvész, a tamil és a szanszkrit nyelvek ismerője, eredetük és továbbélésük kutatója, antropológus professzor.

– Amszterdamban éltem és dolgoztam, amikor azt olvastam, Magyarországon van egy lovaglást oktató iskola, ahol hollandul beszélnek. Kedvet kaptam, jelentkeztem. Kétezer írtunk akkor. A faluba érve azt éreztem, itthon vagyok! A nyár melege, a csend, a nyugalom, a rengeteg erdő megkapó volt. Azonnal tudtam, ez az a hely, ahol venni fogok egy pihenésre alkalmas, kicsi házat – mutat körbe Saskia, miután beinvítál. – Húsz ház volt eladó, és az akkor már itt élő, és a lovagoltatást szervező Takács László, hollandiai magyar, vagy magyar hollandiai, nem tudom, hogy helyes mondani, sokat segített. Kiválasztottam a házat, és kétezer októberében megvettem – mondja, és fölemeli tekintetét a sötét fagerendákra, majd szelíden, szerelmesen a férjére néz.

A ház romos volt, Saskia helyi mesterekkel varázsoltatta lakhatóvá a tájba illő parasztházat, és attól kezdve a második otthona lett ez a kis nógrádi falu.

– Házam, új otthonom lett, és amikor vissza kellett mennem Hollandiába dolgozni, a fél szívem mindig Magyarországon maradt. Kutattam, jártam a világot, Indiától Amerikáig, de

valami mindig visszahúzott Legéandre. Aztán négy évvel később, Gozsó személyében, itt talált meg a szerelem. A férjem igazi nevén Szőrös Attila, de nekem Gozsó. Látásból már ismertem őt, de a kapcsolatunk azon a kastélybéli bálon, egy teliholdas éjszakán kezdődött. Szerelem volt azonnal, ami a mai napig tart – mondja kedvesen, a boldog asszonyok ragyogásával.

Saskia körbevezet az ízlésről és kényelemről mesélő házon, aztán föl, a szigetelt és szentélyként működő padlásra. Közben elmeséli, Attila egy kilencgyerekes roma családból származik, és mily nagy öröm számára, hogy ez a nagy család befogadta. Beszámol az esküvőkről, szertartásokról, mert szerelmüket Hollandiában, Svájcban, Indiában és Magyarországon is megpecsételték. Azt mondja, a legendi lakodalomban százharmincan ropták.

A parasztház padlása valóban szentély. Csobogó víz, kövek, gyertyák, füstölők, virágok, zeneszerszámok, vöröses félhomály, Buddha-szobrok, halk indiai zene, a sarokban indiai sakk. Saskia vár. A reakciónkat figyeli, és láthatóan örül, hogy lenyűgöz a látvány, hogy nem bírunk megszólalni. Lerúgja a cipőjét, kezébe vesz egy hatalmas hangszert, többször végigsimítja a húrokat, majd játszani kezd.

...

A riport folytatását a [2017/37. Nők Lapja](#) 24. oldalán találjátok.

Szöveg: Árvai Magdolna

Fotó: Szász Marcell